

De idyllische bourgeoiswereld van Evert Thielen

Ik was van plan om even 'schoonheid en realisme' te tanken in het Limburgs Museum. Ik begaf me in het stampvolle museum en vroeg 1x 50 maal Thielen. De kassa-employé zei: u klinkt alsof u van ver komt. Nee hoor, ik ben ook een zoon uit Venlo. Ze lachtte. Ik snelde me naar de bovenste verdieping 2 van het museum en opende de deur van de Thielen-tentoonstelling. Mutjevol. Nauwelijks een doorkomen aan. Ik had al snel gezien wat Thielen voor een man was. Iemand van de realistisch-romantische school die teveel naar Wagner heeft geluisterd. Overmaatse veelluiken die op vastgestelde tijdstippen open en dicht gingen. Ik werd onpasselijk van zijn onderwerpkeuzes. Alleen de vrouw met cactus kon me behagen. Zo'n kleurexplosie was de misselijkheid zelve. Zelfs Mexicanen maken het niet zo bont. De muffe binnenlucht werkte ook al niet goed op mijn humeur. De intercom galde: "attentie, attentie, er is een portemonnee op de wc gevonden. Wil de eerlijke vinder zich melden?" Iedereen schoot in de lach. Nu wist ik het zeker: het stinkt naar geld wat hier rondhangt. In het paviljoen liepen hospitalitymeisjes van de Rabobank. Wat zal ik doen? Ik ben mijn entreesticker op mijn jas kwijt. Ik moet hier weg. Laat ik de draaideur met een harde knal dichtslaan en Venlo inlopen. Ik begaf me echter naar de onderliggende verdiepingen -1 en 1. De geschiedenis van Limburg, van de prehistorie tot heden. Niemand was hier, een koele oase van rust. Niemand was geïnteresseerd in de geschiedenis van Limburg. Ze waren allemaal uit Holland gekomen voor Thielen met z'n jaren 50 kapsel en z'n directeursportretten. De woede zakte. Ik las dat Willem 1 de naam Limburg heeft bedacht en de perikelen rondom het gebied Zelfkant en het hertogdom Limbourg. In het historioscoop keek ik naar de panoramafilm met commentaar van van Huub Stapel. Grenzen worden getrokken en grenzen vervagen. De zoon uit Venlo liep weg met de historische atlas van Venloo.